

טוֹעֲמִירָה חַיִּים זָכוּ

יו"ל ע"י קהילת "היכל עמרם" - פרדס חנה
בנשיאות הרב רפאל אסולין שליט"א

פרשת פקודי | ב' אדר ב' ה'תשפ"ב | גליון מס' 57

הדלקת נרות:

17:09

צאת השבת:

18:16

ר"ת:

18:52

רבני אום
מקור

פרשת פקודי

הנס האחרון היה קשה מהראשון, כיון שפשט ידו להחזירו מיד יד מלאך ונטלה הימנו, למה? שאין מתן שכרה של תורה אלא לעולם הבא שזהו יום האחרון, "ותשחק ליום אחרון".

החפץ חיים המשיל את העולם הזה, לעשיר מופלג שהיה צריך לחתן את בתו, ורצה להזמין את כל תושבי העיר לחתונה, אך בעיה אחת היתה לו, איך יזמין את מכובדי ועשירי העיר יחד עם העניים ופשוטי העם, בא אליו חכם אחד והציע לו פתרון, והוא שיום קודם החתונה יעשה חתונה מדומה וישלח לכל עניי העיר הזמנות ליום הזה, ולמחרת יעשו את החתונה האמיתית עם העשירים והנכבדים, וייטב בעיניו עצתו וכך עשה, הזמין את כל עניי העיר ליום אחד ועשה חתונה מדומה, כשבאו עניי העיר לחתונה ראו דבר פלא שהעשיר לא הזמין אף אחד מהמכובדים והעשירים של העיר, שמחו מאד בחושבם שדאג רק להם, אמרו לעצמם הלואי שיראו כולם את מעשיו וילמדו ממנו, וכך אכלו ונהנו מאד והלכו לביתם בשמחה, למחרת הם שומעים תזמורת יפה מבית העשיר, הלכו העניים לראות מה השמחה שם? והנה ראו שולחנות ערוכים בכלי כסף וזהב ואוכל כסועודת שלמה בשעתו, וכל עשירי העיר והמכובדים יושבים וצוהלים עם החתן והכלה, הבינו הם טעותם. הם חשבו אתמול שרק להם יש אושר, והיום התברר שהכל היה דמיון.

יה"ר שנוכה להפנים אצלנו את הדברים ויהיה זה לנו לתועלת.

"ויביאו את המשכן אל משה".

במדרש כתוב "עוז והדר לבושה" - זה משה רבינו, "ותשחק ליום אחרון" - אלו ליצני ישראל שהיו אומרים וכי יכול להיות שהשכינה שורה על ידו, ומשה רבינו לא התייחס לדבריהם, כיון שאמר לו הקב"ה להקים את המשכן התחיל שוחק עליהם שנאמר "ותשחק ליום אחרון".

זו מידת הצדיקים שחיים תמיד עם המחשבה מה יהיה ביום האחרון, עם מה נגיע לעולם הבא, כמה שעות של לימוד תורה, כמה תפילות בכוונה, כמה מעשי חסד, והאם באמת ניצלנו את חיינו למטרה שאליה באנו לעולם הזה.

המדרש מביא שתי מעשיות: מעשה באחד התלמידים של רשב"י שיצא לחו"ל להתעשר, והיו התלמידים רואים את ההצלחות שלו והיו מקנאים ממנו, והיו רוצים גם לצאת לחו"ל ולהתעשר, כשהרגיש בכך רשב"י, הוציאם לבקעה אחת ליד מירון והתפלל ואמר בקעה בקעה המלאי דיגרי זהב, ואמר לתלמידים אם אתם מבקשים זהב טלו לכם, אלא היו יודעין כל מי שהוא נוטל עכשו, הוא מפסיד את חלקו לעולם הבא שהרי אין שכר אלא לעולם הבא וכו' ותשחק ליום אחרון. היו חלק מהתלמידים שלא היו כל כך איתנים בדעתם כי נתפעלו מעושרם של חברים, רשב"י הצטרך להמחיש להם שאין הצלחות עולם הזה אלא דמיון שוא, ומי שנמשך אחרי זה יפסיד את שכרו האמיתי ואת העידון הגדול מכל העידונים שיכולים להימצא לעתיד לבוא.

עוד מובא במדרש מעשה ברבי שמעון בן חלפתא שהגיע ערב שבת אחת ולא היה לו מאיפה לקנות אוכל לשבת, יצא מחוץ לעיר והתפלל לפני ה' ונתן לו אבן טובה מהשמים, וכך קנה מצרכים לכבוד שבת, כשבא הביתה אמרה לו אשתו מהיכן הדברים האלו? השיב לה ממה שהקב"ה נתן, אמרה לו איני טועמת כלום עד שתאמר לי מהיכן הם, התחיל לספר לה שיצא מחוץ לעיר והתפללתי לה' ונתן לי, אמרה לו איני טועמת כלום עד שתאמר שאתה מחזיר במוצי"ש, אמר לה למה? השיבה לו אתה רוצה שיהא שולחןך חסר ושולחן חברך מלא, הלך ר"ש והודיע את המעשה לרבי, אמר לו רבי תאמר לה אם שולחןך יהיה חסר אני אמלאנו משלי, הלך ואמר לה, אמרה לו לך עמי למי שלימד אותך תורה, אמרה לו "רבי, וכי אדם רואה את חבריו לעולם הבא?" כיון ששמע כך הלך והחזיר, רבותינו אמרו

כל השונה הלכות

א. מי שטעה ובירך על המים ברכה ראשונה בורא נפשות רבות, יצא בדיעבד. וטוב שיהרהר בלבו ברכת שהכל. כל הברכות האלו צריך שלא יפסיק בין ברכה לאכילה, ולכתחילה יש ליהרר בזה אף בשתיקה.

ב. כל פרי שיש בו חשש שמא הוא מתליע, לא יאכל ממנו עד שיפתחנו ויבדקנו היטב מתולעים, ויעשה כן קודם שמברך, כדי שלא יצטרך להפסיק בין הברכה לטעימה, שלכתחילה אין להפסיק בין ברכה לעשיית הדבר אפילו בהפסק של שתיקה בעלמא. ויפתח את הפרי ויבדקנו, ושוב יסגרנו ויברך עליו. ומ"מ אם בירך על הפרי קודם שבדק אותו אם יש בו תולעים, לא יטעם עד שיבדקנו היטב.

ג. המברך על כוס תה או קפה, לכתחילה יקרר את התה או הקפה קודם הברכה, ולא יפסיק לקררם בין הברכה לטעימה. ובדיעבד אם בירך קודם שטעם הפסיק כדי לקררם בפיו, אינו חוזר לברך. ואפילו אם שהה זמן שהיה יכול לברך שוב את כל הברכה, אינו חוזר לברך.

ד. מצוה מן המובחר שהמברך על המאכל לא ישיח בדברים בטלים עד שיבלע, שראוי להחמיר בזה לכתחילה. ומיהו אם בירך, והתחיל ללעוס והחיק נהנה, ועדיין לא בלע ודיבר דברים בטלים, אינו חוזר לברך, שעיקר הברכה אינה על הבליעה, אלא על תחילת האכילה, והלעיסה היא תחילת האכילה, כל שהחיק נהנה. ולכן מה שיש נוהגים שמברכים שהכל על הסוכריה, ואחר שהחיק נהנה ממנו מעט מתחילים לדבר, וכן במסטיק, יש להם על מה שיסמוכו.

ה. מי שבירך על איזה מאכל ברכת הנהנין, ובעודו לועס קודם שיבלע, שמע קדיש או קדושה, עונה עמהם, ואינו חשיב הפסק כל שהחיק נהנה. וכן אם נתן סוכריה לתוך פיו או מסטיק והחיק נהנה, פוסק ועונה לכתחילה. אולם אם בירך ולועס את המאכל, והוא קרוב לבית הבליעה, באופן שקשה לו לענות, די שיהרהר אמן בלבו, ויקשיב וישמע את הקדיש והקדושה, ויהיה שומע כעונה.

עיוני

הלכה ומשפט

מפי הרב תמיר ישי אסולין שליט"א לתגובות: 4173027@gmail.com

שוכר שהודיע על עזיבת הדירה ללא הודעה מראש

תשובה

מנהג מקובל הוא אצל כל השוכרים דירה שצריכים להודיע לכל הפחות חודש מראש לפני שעוזבים את הדירה, אומנם כאן שלא נכתב סעיף זה בחוזה נחלקו בזה הפוסקים אם אומרים שכיון שלא נכתב הרי שאין לתנאי זה ורשאי השוכר לעזוב בסיום החוזה ללא שום הודעה, או אף אם לא נכתב חשוב כאילו נכתב כיון שכולם עושים כן והדבר ידוע לכולם. וכל שברור שהשוכר ידע שכן הוא המנהג, דבר פשוט דצריך להודיע חודש מראש. אבל אם מברר שלא ידע ממנהג זה, יש בדבר ספק וצריכים להתפשר ביניהם.

בתקנה זו של גאונים גובה, ואם לאו או שנסתפק לנו הדבר מתישבין בדבר זה הרבה, שאין כח בתקנת הגאונים לדון בה אף על פי שלא נתפרשה כדן תנאי כתובה שהם תקנת הסנהדרין הגדולה עד שנוציא בה ממון מן היורשים, עכ"ל, מבואר דתנאי כתובה שלא נכתב אין דנין אותו כאילו נכתב, והקשה הב"י דזה נגד כל הראשונים הנ"ל. ותיקן הב"י, דהרמב"ם מירי במקומות שלא פשטה התקנה ולא נהגו כהגאונים ולכן כל שלא ידע מהתקנה אין אומרים כאילו נכתב. מבואר דעת הב"י דבמקום שנהגו לכתוב כן, כל שלא כתבו כאילו נכתב אף שלא ידע מהתקנה, דלא כהש"ך. [והש"ך לשיטתו ביאר דברי הרמב"ם בדרך אחרת דמירי כשלא ידע מהמנהג ולכן אין אומרים בזה כאילו נכתב דמי]. נמצא שלפי דברי הב"י בנידון זה שלא נכתב בחוזה שכירות דבר שדרך כולם לכתוב, יש לדון דאף שלא נכתב כאילו נכתב דמי, ואין חילוק בין אם ידע ממנהג זה או לא ידע מזה.

והנה הלכה באחרונים הסכימו עם הש"ך, כ"ד התומים (סימן סא ס"ק ג') ובנתה"מ (שם), והג"ר"א (סימן סא ס"ק כב) ובערוך השולחן (סי"ט). ולבני אשכנז פשיטא דיכול השוכר אם הוא מוחזק בכסף לומר קים לי כהש"ך וכל שטוען שלא ידע ממנהג זה אינו חייב לשלם על חודש נוסף. אבל לבני ספרד כיון שלדעת הב"י אף אם לא ידע מהמנהג כמאן דנכתב דמי, יל"ד בדבר ויש לצדד שלא יכול לעזוב את הבית בלא הודעה של חודש מראש, ובנידון זה יצטרך לשלם עבור חודש נוסף.

אלא שיש מקום לעיין בזה, שמא כיון שבחובה שכירות כתוב שהוא שוכר את הבית לשנה, הרי שהממילא אלו מוכח דסיום החוזה הוא לאחר שנה, וכל שלא הודיע השוכר הפך מזה, הרי זה אומר שהוא עוהב בסיום שנה, ואין צריך הודעה מראש. [ואין זה דומה לנידון הנ"ל בדן שטר שחסר בו פרט שאין כגדו סתירה מגוף השטר].

אולם אעפ"כ הואיל והדרך הוא להמשיך בחוזה השכירות אף יותר משנה ומשום כן הדרך לכתוב שצריך להודיע מראש, י"ל דהדבר מוכיח שבלא הודעה מראש המשכיר חושב שהשוכר רוצה להמשיך בדירה המושכרת, ועל כן מטלת עליו חובת ההודעה. ומכיון שאין הדבר ברור לדינא, נראה דהוי ספקא דדינא וצריכים להתפשר ביניהם.

שאלה

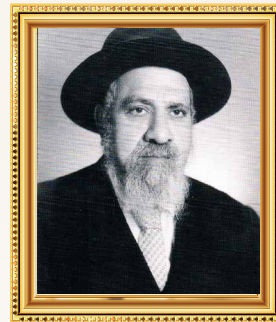
ראובן השכיר דירה לזוג צעיר למשך שנה וחמתו חוזה שכירות כנהוג, בסיום השנה הודיע הזוג לראובן שהם עוזבים את הדירה, אמר להם ראובן שזה לא הדרך להודיע כך ביום האחרון, והיו צריכים להודיע לו לפחות חודש מראש כמו שכולם נוהגים, ועל כן דורש מהם תשלום עבור חודש נוסף, והשוכרים טוענים שמחמת שלא נכתב בחוזה שצריך להודיע מראש אינם מחוייבים להודיע על כך, על כן פנו לבית הדין לבדוק עם מי הדין והצדק.

בגמ' בב"מ דף קד. מבואר דכל הלשונות שרגילים העולם לכתובם בשטרות דורשים אותם, וכתבו התוס' הרא"ש ועוד ראשונים (רבינו האי, ר"ח, רשב"א, ר"ן, ונמוק"י וטור) שכוונת הגמ' דכל לשון שרגילים העולם לכתובם בשטרות אף על פי שלא נכתב בשטר דורשים אותו כאילו נכתב. וכן פסק בשו"ע (ח"מ סימן מב סעיף טו) וז"ל, לשון שרגילים לכתוב בשטרות אע"פ שאינו מתקין חכמים אלא לשון שנהגו ההדיטות לכתוב במקום שהוא הולכים אחריו ואפי' לא נכתב דנין אותו כאילו נכתב, עכ"ל. ולפי זה יש לדון בנידון זה, דלכאורה כיון שהדרך הוא של כולם לכתוב בחוזה השכירות שיש להודיע למשכיר בהודעה של חודש מראש על עזיבת הדירה כדי שיכול להתארגן להשכירה לאחרים ולא יפסיד, על כן אף על פי שלא נכתב כמי שנכתב דמי, וחייב לשלם לו שכירות עבור חודש נוסף.

אומנם אין זה מילתא דפשיטא, דלכאורה נחלקו בזה הב"י והש"ך, דהנה בש"ך (שם ס"ק לו) כתב דטעם הדבר שאומרים דאף שלא נכתב כמי שנכתב, היינו משום שהואיל ומנהג העולם לכתוב כן בשטרות מסתמא היה דעתו שיכתוב כן, ועל כן אף שלא נכתב כמי שנכתב דמי, ולפי זה היינו דוקא שחידוע שידע מזה המנהג ואעפ"כ לא כתב אמרינן מסתמא דעתו היה לכתוב אלא ששכח להתנות זאת בשטר, אבל במקום שידוע לנו שלא ידע ממנהג זה, אי אפשר לומר דמסתמא דעתו היה לכתוב ונכתב"ג אין אומרים דכמי שנכתב דמי. ולפי זה גם בנידון זה יש לבדוק אם השוכר ידע ממנהג זה או לא, ואם ברור לנו שהוא ידע מאותו מנהג יש לומר דאף שלא נכתב כמי שנכתב דמי, אבל אם לא ידוע לנו דבר זה ואפשר שלא ידע ממנהג זה כמו שצמיו בזוג צעיר שברך כלל אינו מודע למנהגים שונים שיש בחוזה שכירות, אין לומר דכמי שנכתב דמי, ואדרבא כיון שלא נכתב כן בחוזה, זכות השוכר להודיע מתי שרוצה על עזיבת הדירה.

אבל מדברי הב"י אין נראה כן, דבב"י (סוף סימן מב) תמה מדברי הרמב"ם בפט"ז מהלכות אישות שכתב תקנו הגאונים בכל הישיבות שתהיה האשה גובה כתובתה אחרי מות בעלה אף מן המטלטלין כדרך שהתקינו לבעל חוב לגבות מן המטלטלין, ופשטה תקנה זו ברוב ישראל, וכו', כבר נהגו בכל המקומות שידענו ושמענו שמוען שיכתבו בכתובה בין מקרקעי בין מטלטלי, וזה דבר תיקון גדול הוא וכו', הרי שלא כתב כך בשטר הכתובה אלא נשא סתם, אם היה יודע

קוראי עונג

הרב סלמן חוגי עבובי זצ"ל נולד בחודש תמוז התרנ"ד בגדאד לאביו רבי יצחק ולאמו מרת רימה. בילדותו למד בתלמוד תורה "מדרש תלמוד תורה" ובישיבת מדרש בית זלכה, הרב התבלט בהתמדתו הגדולה בתורה ועמד בראש חבורת התלמידים שלמדו יחד מעבר לשעות סדרי הישיבה עד חצות הלילה.

הרב יסד את ישיבת עזרא הסופר בתקופה זו עד אז הייתה שם קבוצה

שלמדו רק תהלים וזוהר, הרב בחר בקבוצת תלמידים והתחיל ללמדם גמרא, בהמשך שימש כראש ישיבת תומכי תורה, בשנת התרפ"ג התחיל לשימש כחבר הוועד הרוחני וחרב ב"ד בגדאד, ובשנת התרפ"ח התחיל לשימש כאב"ד, ובשנת התש"ז נתמנה לרב הראשי של בגדאד וראש ב"ד לערעורים.

בשנת התש"א עלה לארץ ישראל, בהתחלה לא הכירו אותו הוא עסק לפרנסתו בקטיפי וביציפות כבישים, אחד ממכיריו ראה אותו ודאג לפרסם את שמו, בחודש שבט תשי"ב התחיל לשימש כדיין בב"ד הרבני בפתח תקוה, ובשנת התשט"ז שימש כאב"ד בירושלים, ובשנת התשכ"ד שימש כחבר מועצת הרבנות הראשית.

הרב היה גאון עולם בקי עצום בכל ספרי הפוסקים, היה רגיל בתעניות ובסיוגים, היה אוהב שלום ורוחף שלום וגם למתיריים נגדו ומעליבים אותו היה שותק כשחיוך על פניו. זכה הרב ללמוד תורה מפי רבותיו הרב יהודה פתיה, הרב שמעון אגסי, והרב צדקה חוצין זצ"ל. ואף למד חברותא עם המקובל הרב יעקב מוצפי זצ"ל.

חכמי בגדד היו נוהגים לבקר בחגים בבית העשירים שהיו מחזיקי התורה, פעם הרב ביקר בביתו של אחד מעשירי העיר שהיה מכבד מאד תלמידי חכמים, המשרת כיבד את הרב בכוס תה משובח ממותק בשלש כפיות סוכר גדושות, העשיר ביקש ממשרתו להכין לו תה רק עם כפית סוכר אחת, העשיר והרב קיבלו את כוסות התה, בירכו ולגמו, פניו של העשיר מיד השתנו טעמו של התה היה דוחה התברר כי המשרת החליף בין הסוכר למלח, העשיר הביט בפני הרב ונדהם איך הרב לגם בהנאה את כל תכולת הכוס כשהוא מראה שכולו שבע רצון ומדושן עונג ובלבד שלא לבייש את המשרת, העשיר שאל את הרב "איך מסוגל לשתות כוס שגדושה במלח?" הרב הסביר לו אין הבדל בין סוכר למלח כי שניהם לבנים, ה' ברא את שניהם ובהחלט עלולה לקרות טעות בהחלפה בניהם.

פעם אחת הגיע תלמיד אחד לפני הרב בן ציון אבא שאול זצ"ל עם רשימות של שאלות בהלכה, הרב השיב לו על רובם של השאלות, חלק מהם שהיה לו חשש להתייר אמר לתלמיד לך לבית הכנסת עזרא הסופר יושב שם תלמיד חכם הרב סלמן חוגי עבובי מגאנוני וחכמי בבל ואב"ד בירושלים, ביקש הרב מהתלמיד שישאל את הרב ויחזור אליו עם התשובות, התלמיד הלך לבית הכנסת והנה הוא רואה אדם מבוגר מנקה את בית הכנסת, המנקה שואל אותו "מה אתה מחפש כאן?" השיב התלמיד אני מחפש את הרב עבובי, התלמיד הבין שהאדם המבוגר המנקה זה הרב, התלמיד שאל אותו את כל השאלות, והרב ענה על כל אחת מהם מותר כשהוא במקביל ממשיך לנקות את בית הכנסת, התלמיד יצא בהרגשה לא נוחה והחליט שאין לו מה לחזור ולהגיד את התשובות לרב בן ציון אבא שאול, למחרת הרב קרא לתלמיד ושאל אותו "מה הרב ענה לך?" ענה התלמיד, הרב ענה כלאחר יד, איך אני יכול לסמוך על ההוראה שלו? הגיב לו הרב בחריפות דע לך שהוא גאון עולם והוא בקי עצום בכל ספרי הפוסקים ולפני שהוא ענה לך מותר הוא העביר בראשו עשרות מראי מקומות מש"ס ופוסקים, ראשונים ואחרונים, אתה יכול לסמוך בוודאות על דבריו.

הרב נפטר בכ"ה אדר תשל"ג, בהלוויתו השתתפו גדולי ותלמידי החכמים שבירושלים וכלל ישראל. ונקבר בהר הזיתים בירושלים.

יה"ד שנזכה להדבק בדרכיו ובגדולותו בתורה.

אשת חיל

מאת הרבנית ש.א.

בפרשתנו אנו רואות את המלכת ה' במאה ברכות מהפסוק: "ויהי מעט ככר הכסף וכו' מאת אדנים למאת הככר ככר לאדן" הברכות הם האדנים שמעמידים את האדם בכל יום, מאה אדנים למשכן זה רמז לבית היהודי שמזכירים בו בכל יום מאה ברכות, וזה שאמר משה רבנו לבני ישראל: ה' אלוך אבותיכם יוסף עליכם ככם אלף פעמים. שאמר: תנו לו מאה ברכות, ובכל ברכה וברכה עשר זהובים. הרי אלף למאה ברכות זה משלי והוא יוסף מפה לכם משלו עד בלי די. פירוש: ברכות מביאות על האדם וביתו ברכה מרובה.

מאה ברכות בכל יום:

- א' – מעמידים אותו על רגליו כאדנים
- ב' – מביאים את האדם לדבקות בה'
- ג' – ניצול ממאה קלות
- ד' – מביאים את האדם ליראת שמיים
- ה' – מביאים עליו ברכה מרובה.

עלינו לדעת שיש חשיבות על אמירת ברכות בלהתמיד בהן, מאה ברכות שנאמרות כל יום בכונה בכוח ניתן למונע פורעניות ומחלות וכל מיני מרעין בישין. וכאן ראיתי לנכון להביא סיפור נפלא שמראה לנו כמה גדול כוחה של ברכת המזון כהלכה, מסופר על רבי שמעון שהיה מברך בהידור רב מאד, ברגש ובהשתפכות הנפש. כל העובר ושב שמעו אותו מברך בהתרגשות עצומה, ידידיו שגרו בשכונתו פנו ואליו שאלו אותו: אמור לנו כמה שונה מצווה זו משאר מצוות? מדוע זכתה דווקא ברכת המזון לשימת לב וכבוד ראש מצידיך? פתח רבי שמעון וסיפר בהיותו ילד כבן 11 עם פרוץ מלחמת העולם השנייה למדתי בתלמוד תורה בפולין, באחד הימים הגיע לחיידר הרב שפיירא זצ"ל לבחון אותנו בסיום אמר לנו מי שמברך ברכת המזון בכוונה, מילה במילה, מזונותיו מצוים לו ברוח ובכבוד כל ימי חייו. המדקדק יזהר לברך דווקא מתוך הספר. אותה שעה מספר רבי שמעון חשתי שהקבלה הזו מתאימה לי וקיבלתי על עצמי ברכת המזון בכוונה, קבלה זו דרשה ממני מסירות נפש, כל ילדי הכיתה היו מסיימים ארוחתם בזריזות, ואילו אני הייתי מברך ברכת המזון בכוונה מילה במילה ומחמיץ את הזמן המשחק, הדבר היה מפורסם בין כל הילדים, בזמן המלחמה הנאצים ימח שמים השתלטו על כל מבואותיה, מדי פעם הנאצים ערכו סלקציה, פעם העמידו באכזריות נוראה גברים לחוד ונשים לחוד, את כל הילדים והזקנים שלחו למחנות השמדה, רק את הנאצים הכשירים לעבודה הותירו בחיים. באחד הפעמים הועמדו היהודים בשורה למין, הזקנים והילדים הופנו לצד שמאל, נידונו למיתה, ואילו הצעירים הופנו לצד ימין זכו לחיים, אני, מספר רבי שמעון שהייתי גבוה מבני גילי, ניסיתי להראות גבוה ככל האפשר, בחסדי שמיים נשלחתי ימינה, מיד לאחר מכן דרשו הנאצים הרשעים מכל אחד לומר באיזה תחום הוא מוכשר כדי שאפשר יהיה להעבירו לטובת גרמניה. אני שלא ידעתי מאומה מעצם היותי צעיר מאוד נרעדתי מהשאלה, לפתע שמעתי לחש של יהודי מאחוריי: תאמר שאתה טבח טוב ואני העוזר שלך.

עשיתי כדברי, הגרמנים סיווגו את שנינו לעבודה במטבח, כבר ראיתי איך מתגשמת הברכה של: "מזונותיו מצוים לו". הרי בשל היותי טבח קיבלתי מזון באופן סדיר, אוכל לא חסר לי "מצוין לו ברווח". חשוב לציין שכל אותה עת עבדתי כטבח לא יאותרתי על ברכת המזון כהלכתה, וכשידעתי שלא אוכל לברך בכוונה ובמתינות, לא אכלתי פת. לאחר חודשיים ביקר במטבח קאין מרושע, רע היה בעינו לראות ילד יהודי שנראה טוב בגופו, הרעים עליי בקול ואמר שילד יהודי יעבוד במטבח ויתפסם. היה לא תהיה בוא אחריי! קח צעק בקולו המגושם, הלכתי אחריי אל מחוץ למטבח.

סביבנו הייתה אדמת טרשים קשה כברזל, הגרמני נתן בידי פטיש קטן ואמר בתוך שעות ספורות עליך לחפור כאן בונקר, בור בקוטר שתי מטר שבו יוכלו היילוני להתחבא בעת הפצצות. אם תגמור את העבודה תחזור לעבודה במטבח, ואם לא תוכל לחפור באדמת טרשים למטבח לא תחזור. אני חשכו וליבי החסיר פעימה, כיצד אוכל בחור צעיר שבידו פטיש קטן לסדוק אפילו סדק קל אי אפשר, נשאתי עיני וביקשתי מה' הכל יוכל, שיחון אותי ויצווה ברכתו וחסדו עליי, הרי מובטח שמזונותיו מצוים לו ברווח ובכבוד כל ימי חייו. לא ארכו הדקות, לידי חלפה משיאתי ובה חיילים נאצים כשראו אותי ובידי פטיש רתחו מזעם והחלו לזרוק עליי מלפפונים, תפוחי אדמה, גזרים. ראיתי שהתגשמה הברכה: "מזונותיו מצוים לו ברווח", ועוד איזה רווח מסביבי פזורים עשרות ירקות, אך רחוקה ישועתי הלא בפטיש זה אינני יכול לחפור את האדמה שציווה עליי אף הבטחון בה' לא מש ממני, המשתכתי וביקשתי מה' כשם עזרני עד כה ימשיך לעזרני הלאה, לאחר זמן מה עברה לידי משיאתי נוספת ובה חיילים פולניים, כשראו את כמות הירקות שמסביבי היו בטוחים שאני ממונה על הסחורה וביקשו ממני שאתן להם ירקות, ה' נתן בי דעת להעמיד פנים כמפקד, ואמרת להם שאם בתוך שעות ספורות יחפרו לי כאן בור בקוטר שתי מטרים, אחלק להם מן הירקות. הפולנים התחילו ותוך זמן קצר חפרו בור, אחר כך קיבלו שכר ירקות וכאן ראיתי נס נפלא והמשתכתי לראות בחוש את הברכה "וברוח ובכבוד". ברווח – שהכל היה בשפע, בעיני דומעות מהתרגשות פניתי לכיוון המפקד במטבח שיראה כמו עיניי, המפקד לא האמין כיצד הצלחתי ואמר: תמניי ידעתי שאתם היהודים ה' שומר עליכם, והחזיר אותי למטבח.

בחסדי ה' המשכתי לעבוד עד לסיום המלחמה, החלטתי החלטה חדשה והבטחתי שאם בעזרת ה' אצא מגוב האריות הזה, אתמיד לברך ברכת המזון בכוונה ואודה למי שנתן ויתן לי מזונות ברווח ובכבוד, ואני שומר הבטחתי וה' לא עזבני.

ועד כה עזרוני רחמי וימשיך חסדו הלאה בחן, בחסד וברחמים.

יהי רצון שנזכה כולנו, לברך את הקב"ה ולהשלים מאה ברכות בכל יום וכוונה וכן נזכה לשפע ברכות ברווח וברחמים רבים

אמן,

שבת שלום ומבורך.

חידודים

פתרונות יש לשלוח עד ליום שלישי
בציורף שם ומספר טלפון למייל:
A0556629761@gmail.com
הפותרים נכונה יכנסו להגרלה על
פרסים יקרי ערך.
ההגרלה תיערך אחת לחודש.

1. מהיכן יש רמז שבית המקדש יחרב פעמים?
2. מה הפירוש "משכן העדות"?
3. מי היה הפקיד למסור לכל בית אב את עבודתו?
4. מה עשו מהתכלת וארגמן ותולעת השני?
5. מה מילאו בארבעה הטורים?
6. מה היה כתוב על הציץ?
7. כמה מערכות היו ללחם הפנים?
8. כמה פעמים בפרשה מוזכרת המילה "מסך"?
9. איזה פסוק עם הכי הרבה מילים בפרשה?
10. השלימו את הפסוק "ויערוך _____ לחם לפני ה'".
11. השלימו את הפסוק "לעיני _____ בית ישראל".
12. "ואת מזבח העולה" איזה עולה מדובר?
13. מתי הקטירו את הקטורת?
14. כמה פעמים מוזכרת המילה "טבעות"?

חובבים לצופים!

מילתא דבדיחותא

- פעם ילד אחד בכה ברחוב, עברה לידו ושאלה אותו "למה אתה בוכה ככה?" ענה הילד אני בוכה ככה ואת תבכי איך שאת רוצה...
- שאלו מישהו במה הוא עובד, הוא ענה בתריסים, אמרו לו "הא נשמע מענין, מה אתה עושה בעבודה?" אמר להם אני קם כל יום באחד עשרה סוגר את התריסים וחוזר לישון...
- תמוהני אחד קיבל מכה מהמדרגות, הלך לרופא, הרופא נתן לו משהו ואמר לו תמרר את המכה, הלך ומרר את המדרגות...

זמני השבוע

זמני התפילות לימות החול

- שחרית: 6:30**
שיעור גמרא, מסכת מועד קטן
לאחר תפילת שחרית
- מנחה: 17:00**
ערבית: 17:45
שיעור מסכת בבא בתרא: 18:00
- זמני התפילות בשבת קודש:**
- מנחה ערב שבת: 17:03**
שיעור בפרשת השבוע מפי הרב: 20:00
- שחרית: 7:30**
תהלים לבנים: 13:30
תהלים לבנות: 13:30
שיעור בהלכות שבת מפי הרב: 14:30
מנחה גדולה: 12:45
מנחה: 16:00
ערבית מוצאי שבת: 18:05
אבות ובנים במוצ"ש: 19:30

אליך קורא יקר!
כתוב בחז"ל באחד באדר משמיעים על השקלים. ידוע שמנתינת הצדקה לא רק שלא מפסידים אלא מרויחים, וגם שעי מצות הצדקה ניצלים ממוות.

כתוב בפסוק "ונתנו איש כופר נפשו" - הגאון מוילנא אמר על זה שהמילה "ונתנו" מתפרשת משני הצדדין אותו דבר, לומר לך שכמה שאתה נתן ותשקיע יותר בענין של הצדקה ה' יתן לך כנגד זה.

כידוע בית הכנסת "היכל עמרם" מחזיק כולל אברכים, שיעורי תורה מידי יום, שיעורים למתקדמים, אבות ובנים, תהילים לילדים ולילדות, סיוע למשפחות בני תורה במצוקה ובפרט בתקופה קשה זו.

התרצה להיות שותף בעסק גדול זה? להנצחות, בריאות, פריסה והצלחה בכל!

לטרומות: מספר עמדתה 580320913
בנק מזרחי פ"ח
סניף 473. מס' חשבון 352519.
או בטלפון: 0556629761

שבח ושמחה
שיעור לנערות מתחזקות מאת הרבנית מיכל ל. יום חמישי 19:30 - ב

אילתא!
בימי ראשון ושלישי בין השעות 8-9 בערב מוקיימים שיעורים מיוחדים בהלכה ומוסר למתחזקים!

ניטאי בן נריה, נריה בן ציונה ראובן בן אורלי לשפע ברכה והצלחה בכל
אבישג בת אורית, עידן בן רחל, שלמה יורם בן מטילדה, ליאנה בת מלכה, רחלי
בסיס.ליאם טפירו.שרי בסיס, שושנה אסבן לבריאות והצלחה בכל